

This page contains the font in virtual font (.vf) format which points to the (vector) cmr10.pfb file (with hinting information) from Bluesky. The page looks nice and shows up quickly in Acrobat Reader. The page looks awful in "gv -antialias". The page looks acceptable when printed. Notice /ohungarumlaut (ő) and missing /guillemotleft (■ ■).

Ezen az oldalon a betűtípus vektoros változata szerepel, .vf-fel mutatva a cmr10.pfb-re (van hinting).

[...] kis időre sikerült kiszabadulnom a technikai civilizáció egyre nagyobb rabságot követelő, egyre jobban uniformizáló, egyre egyhangúbb és tűrhetetlenebb munkatáborából, és ugyanekkor ideiglenesen túltettem magamat azokon a megoldhatatlan dilemmákon is, melyekkel lekiismeretem szembesített. Nem sokat panaszkodtam, de mindig fájlaltam, hogy születésem helye, elsősorban azonban ideje miatt a technikai civilizáció kellős közepébe pottyantam, méghozzá abban az időszakban, amikor a technika és a kultúra útjai kettéváltak, és az előbbi föléje kerekedett az utóbbinak. Amikor a világ rőfögő és fortyogó embertenyészetté alakult át, mely futószalagon gyártott kacatért töri magát; amikor a technikával szövetkezett és azt kiszolgáló tudomány iszonyú háborúk és mészárlások közepette nagy hangon ígéri, hogy nemcsak átalakítja, hanem megjavítja az ember életét, de semmi eredményt nem mutat fel e téren. Kora fiatalságomtól fogva rühelltem (noha erről sem mertem sokat beszélni, nehogy reakciónak tartsanak), hogy oly társadalomban kell élnem, mely hatalmas fejlődésen ment át, de filozófiai, etikai és erkölcsi szempontból lépésnyire sem jutott tovább Buddhánál, Szókratésznél vagy Krisztusnál, sőt szemmel láthatóan nem is kíván tovább jutni. Mindig szégyenkeztem, hogy oly világban élek, melyben ruháink, bútoraink, sőt konyhaedényeink is messze maradnak kecsességükben, szépségükben és színezésükben a bronzkori ember, a műkénéi polgárok vagy a reneszánsz szegényei csatjaitól vagy cseréptálgaitól; hogy az értelmiség jelentős része, szinte szemem láttára váltott át kultúremberből szakbarbárrá, míg a parasztság feladta ősi életformáját, hogy élete az iparvárosok reménytelen unalmába fulladjon, és legfeljebb a fürdőkádat, a mosogatót és a gázkályhát kapja cserébe mindazért, amit elvesztett. Egy társadalomban, ahol az élelmiszeripar fejlődése elvette az ételek ízét és az italok zamatát, ahol a tömegcikkeket irgalmatlanul leöblíttetik a vásárlók torkán a tökéletes reklámhadjárat segítségével, mely nemcsak igrünk jó izlését pusztítja el, de gondolatainkba és tudatunk alá is befészkelte magát, hízeleg hiúságunknak, foglalkoztat, kondicionál és hülyít; egy társadalomban, ahol két értelmes ember nyájas beszélgetése oly erőfeszítést igényel az ellenséges közegben, hogy rövidesen nem lesz többé lehetséges; ami helyébe jön, a nagyvárosok bejáratánál vagy forgalmasabb útkereszteződésein ácsorgó autók utasainak ábrázatán látható, akik néma megadással fuldokolnak az ellenséges benzinbűzben, mintha csak természeti csapás lenne, és nem ők maguk hozták volna a világ nyakára. A rádiók alatt ücsörgő esti szomorúakat nézni még kétségbeejtőbb: ezek azt hiszik, hogy egy új világ hangját engedik magukhoz, és felfrissülnek tőle, holott vakondok, akik reménytelen periszkópjaikat nyújtogatják egy süllyedő világból.

– Faludy György: Pokolbéli víg napjaim, 1962.

---

example document by pts@fazekas.hu at Fri Jun 22 17:16:37 CEST 2001
see <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace/>
download <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace-latest.tar.gz>

This page contains the font in virtual font (.vf) format which points to the (vector) wcmr10.pfb with hinting information removed. The page looks nice and shows up quickly in Acrobat Reader. The page looks tolerable in "gv -antialias". The page looks acceptable when printed. Notice /ohungarumlaut (ő) and missing /guillemotleft (■ ■).

Ezen az oldalon a betűtípus vektoros változata szerepel, .vf-fel mutatva a wcmr10.pfb-re (nincs hinting).

[...] kis időre sikerült kiszabadulnom a technikai civilizáció egyre nagyobb rabságot követelő, egyre jobban uniformizáló, egyre egyhangúbb és tűrhetlenebb munkatáborából, és ugyanekkor ideiglenesen túltettem magamat azokon a megoldhatatlan dilemmákon is, melyekkel lekiismeretem szembesített. Nem sokat panaszkodtam, de mindig fájlaltam, hogy születésem helye, elsősorban azonban ideje miatt a technikai civilizáció kellős közepébe pottyantam, méghozzá abban az időszakban, amikor a technika és a kultúra útjai kettéváltak, és az előbbi föléje kerekedett az utóbbinak. Amikor a világ rőfögő és fortyogó embertenyészetté alakult át, mely futószalagon gyártott kacatért töri magát; amikor a technikával szövetkezett és azt kiszolgáló tudomány iszonyú háborúk és mészárlások közepette nagy hangon ígéri, hogy nemcsak átalakítja, hanem megjavítja az ember életét, de semmi eredményt nem mutat fel e téren. Kora fiatalságomtól fogva rühelltem (noha erről sem mertem sokat beszélni, nehogy reakciónak tartsanak), hogy oly társadalomban kell élnem, mely hatalmas fejlődésen ment át, de filozófiai, etikai és erkölcsi szempontból lépésnyire sem jutott tovább Buddhánál, Szókratésznél vagy Krisztusnál, sőt szemmel láthatóan nem is kíván tovább jutni. Mindig szégyenkeztem, hogy oly világban élek, melyben ruháink, bútoraink, sőt konyhaedényeink is messze maradnak kecsességükben, szépségükben és színezésükben a bronzkori ember, a műkénéi polgárok vagy a reneszánsz szegényei csatjaitól vagy cseréptálcáitól; hogy az értelmiség jelentős része, szinte szemem láttára váltott át kultúremberből szakbarbárrá, míg a parasztság feladta ősi életformáját, hogy élete az iparvárosok reménytelen unalmába fulladjon, és legfeljebb a fürdőkádat, a mosogatót és a gázkályhát kapja cserébe mindazért, amit elvesztett. Egy társadalomban, ahol az élelmiszeripar fejlődése elvette az ételek ízét és az italok zamatát, ahol a tömegcikkeket irgalmatlanul leöblítetik a vásárlók torkán a tökéletes reklámhadjárat segítségével, mely nemcsak ígyeink jó izlését pusztítja el, de gondolatainkba és tudatunk alá is befészkelte magát, hízeleg hiúságunknak, foglalkoztat, kondicionál és hülyít; egy társadalomban, ahol két értelmes ember nyájas beszélgetése oly erőfeszítést igényel az ellenséges közegben, hogy rövidesen nem lesz többé lehetséges; ami helyébe jön, a nagyvárosok bejáratánál vagy forgalmasabb útkereszteződésein ácsorgó autók utasainak ábrázatán látható, akik néma megadással fuldokolnak az ellenséges benzinbűzben, mintha csak természeti csapás lenne, és nem ők maguk hozták volna a világ nyakára. A rádiók alatt ücsörgő esti szomorúakat nézni még kétségbeejtőbb: ezek azt hiszik, hogy egy új világ hangját engedik magukhoz, és felfrissülnek tőle, holott vakondok, akik reménytelen periszkópjaikat nyújtogatják egy süllyedő világból.

– Faludy György: Pokolbéli víg napjaim, 1962.

---

example document by pts@fazekas.hu at Fri Jun 22 17:16:37 CEST 2001
see <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace/>
download <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace-latest.tar.gz>

This page contains the font in raster (pixel, bitmap) format, derived from the pk file. The page is ugly and shows up slowly in Acrobat Reader. The page looks tolerable in "gv -antialias". The page looks acceptable when printed.

Ezen az oldalon a betűtípus raszteres változata szerepel, amely Acrobat Reader-ben lassan és olvashatatlanul jelenik meg, viszont a nyomtatási minőség kielégítő.

[...] kis időre sikerült kiszabadulnom a technikai civilizáció egyre nagyobb rabságot követelő, egyre jobban uniformizáló, egyre egyhangúbb és tűrhetetlenebb munkatáborából, és ugyanekkor ideiglenesen túltettem magamat azokon a megoldhatatlan dilemmákon is, melyekkel lekiismeretem szembesített. Nem sokat panaszkodtam, de mindig fájlaltam, hogy születésem helye, elsősorban azonban ideje miatt a technikai civilizáció kellős közepébe pottyantam, méghozzá abban az időszakban, amikor a technika és a kultúra útjai kettéváltak, és az előbbi föléje kerekedett az utóbbinak. Amikor a világ rőfögő és fortyogó embertenyészetté alakult át, mely futószalagon gyártott kacatért töri magát; amikor a technikával szövetkezett és azt kiszolgáló tudomány iszonyú háborúk és mézárások közepette nagy hangon ígéri, hogy nemcsak átalakítja, hanem megjavítja az ember életét, de semmi eredményt nem mutat fel e téren. Kora fiatalságomtól fogva rühelltem (noha erről sem mertem sokat beszélni, nehogy reakciónak tartsanak), hogy oly társadalomban kell élnem, mely hatalmas fejlődésen ment át, de filozófiai, etikai és erkölcsi szempontból lépésnyire sem jutott tovább Buddhánál, Szókratésznél vagy Krisztusnál, sőt szemmel láthatóan nem is kíván tovább jutni. Mindig szégyenkeztem, hogy oly világban élek, melyben ruháink, bútoraink, sőt konyhaedényeink is messze maradnak kecsességükben, szépségükben és színezésükben a bronzkori ember, a mükénéi polgárok vagy a reneszánsz szegényei csatjaitól vagy cseréptálgjaitól; hogy az értelmiség jelentős része, szinte szemem láttára váltott át kultúremberből szakbarbárrá, míg a parasztság feladta ősi életformáját, hogy élete az iparvárosok reménytelen unalmába fulladjon, és legfeljebb a fürdőkádat, a mosogatót és a gázkályhát kapja cserébe mindazért, amit elvesztett. Egy társadalomban, ahol az élelmiszeripar fejlődése elvette az ételek ízét és az italok zamatát, ahol a tömegcikkeket irgalmatlanul leöblítetik a vásárlók torkán a tökéletes reklámhadjárat segítségével, mely nemcsak ígyeink jó izlését pusztítja el, de gondolatainkba és tudatunk alá is befészkelte magát, hízeleg hiúságunknak, foglalkoztat, kondicionál és hülyít; egy társadalomban, ahol két értelmes ember nyájás beszélgetése oly erőfeszítést igényel az ellenséges közegben, hogy rövidesen nem lesz többé lehetséges; ami helyébe jön, a nagyvárosok bejáratánál vagy forgalmasabb útkereszteződésein ácsorgó autók utasainak ábrázatán látható, akik néma megadással fuldokolnak az ellenséges benzinbűzben, mintha csak természeti csapás lenne, és nem ők maguk hozták volna a világ nyakára. A rádiók alatt ücsörgő esti szomorúakat nézni még kétségbeejtőbb: ezek azt hiszik, hogy egy új világ hangját engedik magukhoz, és felfrissülnek tőle, holott vakondok, akik reménytelen periszkópjaikat nyújtogatják egy süllyedő világból.

– Faludy György: Pokolbéli víg napjaim, 1962.

---

example document by pts@fazekas.hu at Fri Jun 22 17:16:37 CEST 2001

see <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace/>

download <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace-lat est.tar.gz>

This page contains the font in vector format, derived from the .pfb file (without hinting information). The page looks nice and shows up quickly in Acrobat Reader. The page looks tolerable in "gv -antialias". The page looks nice when printed.

Ezen az oldalon a betűtípus vektoros változata szerepel, amely Acrobat Reader-ben gyorsan, szépen, jól olvashatóan jelenik meg, és nyomtatásnál is tökéletes.

[...] kis időre sikerült kiszabadulnom a technikai civilizáció egyre nagyobb rabságot követelő, egyre jobban uniformizáló, egyre egyhangúbb és tűrhetlenebb munkatáborából, és ugyanekkor ideiglenesen túltettem magamat azokon a megoldhatatlan dilemmákon is, melyekkel lekiismeretem szembesített. Nem sokat panaszkodtam, de mindig fájlaltam, hogy születésem helye, elsősorban azonban ideje miatt a technikai civilizáció kellős közepébe pottyantam, méghozzá abban az időszakban, amikor a technika és a kultúra útjai kettéváltak, és az előbbi föléje kerekedett az utóbbinak. Amikor a világ rőfögő és fortyogó embertenyészetté alakult át, mely futószalagon gyártott kacatért töri magát; amikor a technikával szövetkezett és azt kiszolgáló tudomány iszonyú háborúk és mézszárlások közepette nagy hangon ígéri, hogy nemcsak átalakítja, hanem megjavítja az ember életét, de semmi eredményt nem mutat fel e téren. Kora fiatalságomtól fogva rühelltem (noha erről sem mertem sokat beszélni, nehogy reakciónak tartsanak), hogy oly társadalomban kell élnem, mely hatalmas fejlődésen ment át, de filozófiai, etikai és erkölcsi szempontból lépésnyire sem jutott tovább Buddhánál, Szókratésznél vagy Krisztusnál, sőt szemmel láthatóan nem is kíván tovább jutni. Mindig szégyenkeztem, hogy oly világban élek, melyben ruháink, bútoraink, sőt konyhaedényeink is messze maradnak kecsességükben, szépségükben és színezésükben a bronzkori ember, a műkénéi polgárok vagy a reneszánsz szegényei csatjaitól vagy cseréptálcáitól; hogy az értelmiség jelentős része, szinte szemem láttára váltott át kultúremberből szakbarbárrá, míg a parasztság feladta ősi életformáját, hogy élete az iparvárosok reménytelen unalmába fulladjon, és legfeljebb a fürdőkádat, a mosogatót és a gázkályhát kapja cserébe mindazért, amit elvesztett. Egy társadalomban, ahol az élelmiszeripar fejlődése elvette az ételek ízét és az italok zamatát, ahol a tömegcikkeket irgalmatlanul leöblítetik a vásárlók torkán a tökéletes reklámhadjárat segítségével, mely nemcsak igrünk jó izlését pusztítja el, de gondolatainkba és tudatunk alá is befészkelte magát, hízeleg hiúságunknak, foglalkoztat, kondicionál és hülyít; egy társadalomban, ahol két értelmes ember nyájas beszélgetése oly erőfeszítést igényel az ellenséges közegben, hogy rövidesen nem lesz többé lehetséges; ami helyébe jön, a nagyvárosok bejáratánál vagy forgalmasabb útkereszteződésein ácsorgó autók utasainak ábrázatán látható, akik néma megadással fuldokolnak az ellenséges benzinbűzben, mintha csak természeti csapás lenne, és nem ők maguk hozták volna a világ nyakára. A rádiók alatt ücsörgő esti szomorúakat nézni még kétségbeejtőbb: ezek azt hiszik, hogy egy új világ hangját engedik magukhoz, és felfrissülnek tőle, holott vakondok, akik reménytelen periszkópjaikat nyújtogatják egy süllyedő világból.

– Faludy György: Pokolbéli víg napjaim, 1962.

---

example document by pts@fazekas.hu at Fri Jun 22 17:16:37 CEST 2001
see <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace/>
download <http://www.inf.bme.hu/~pts/texttrace-latest.tar.gz>